

**ACORD 98/2016, de 13 de desembre, del Ple
del Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

Sobre l'anàlisi de diversos missatges en relació amb la participació de les persones teleespectadores al programa *Més 324*, emès el 7 de novembre de 2016 pel 3/24

Fets

1r. L'Àrea de Continguts del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, en compliment de les tasques que té assignades de supervisió de la programació dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual públics de la Generalitat de Catalunya, ha elaborat d'ofici dos informes amb la finalitat d'analitzar el contingut d'una pluralitat de missatges de participació de les persones teleespectadores al programa *Més 324*, emès el 7 de novembre de 2016 pel 3/24.

2r. L'Informe 38/2016, de 24 de novembre, analitza l'emissió d'un missatge de participació d'una persona teleespectadora en el decurs d'una entrevista al senyor Ramon Espadaler, coordinador general d'UDC, que proposa, a partir d'una metàfora, la fi de la seva activitat política, i per extensió, la d'aquest partit polític:

El poble català ha parlat ben clar pel que fa a UDC. Cal apuntar al cap, si no aquests polítics zombies no deixen de bellugar-se.

3n. L'Informe 39/2016, de 24 de novembre, analitza el contingut dels missatges de participació de les persones teleespectadores en el decurs d'una entrevista al senyor Manuel Cruz, diputat al Congrés pel PSC, on identifica 2 piulades que al·ludeixen a les característiques físiques de la vicepresidenta del Govern espanyol, senyora Soraya Sáez de Santamaría:

#Mes324 Els unionistes amics íntims d Rajoy [Alberto Primo d Ribera] tindrien que dir-li q aconselli prendre vitamines a "la mini" de Santamaría !!

#Mes324 La Sra. de SANTAMARIA es tant mini que x menjar sopa no l'hi cal cap cullera. La seva voca queda a l'alçada del plat, just al bigoti ...

4t. Posteriorment, el Consell de l'Audiovisual, mitjançant correu electrònic, va rebre una carta signada pel senyor Ramon Espadaler, en qualitat de secretari general d'UDC, amb la finalitat de denunciar la difusió del missatge de participació d'una persona teleespectadora que ja estava sent objecte d'anàlisi per l'informe 38/2016, de 24 de novembre.

5è. Vist l'informe de l'Àrea Jurídica d'aquest Consell, les consideracions del qual es reproduïxen íntegrament.

«Consideracions jurídiques

Primera. El dret a la llibertat d'expressió i les missions específiques del servei públic de comunicació audiovisual de competència de la Generalitat

L'apartat 1 de l'article 20 CE reconeix i protegeix com a dret fonamental “expressar i a difondre lliurement pensaments, idees i opinions mitjançant la paraula, l'escrit o qualsevol altre mitjà de reproducció” (*lletra a*), i “a comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de comunicació” (*lletra d*). Així mateix, l'apartat 4 del mateix article estableix, com a límit a aquestes llibertats, el respecte al dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge.

En l'àmbit audiovisual, l'article 4 de la Llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual (en endavant LGCA), i l'article 3 de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (en endavant, LCA), garanteixen l'exercici legítim dels drets fonamentals a la llibertat d'expressió i d'informació en el marc de la comunicació audiovisual. Així mateix, les lletres *a* i *d* de l'article 80 de la LCA determinen que, en el marc de l'exercici legítim dels drets fonamentals de llibertat d'expressió i d'informació, la realització d'activitats de comunicació audiovisual han de respectar la dignitat, com a tret essencial de la personalitat humana i els drets de les persones reconeguts per la Constitució espanyola, d'una manera particular els drets fonamentals a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge.

El dret constitucional a la llibertat d'expressió, amb un camp d'acció més ampli que la llibertat d'informació, té, com dèiem, el límit en una eventual intromissió il·legítima al dret a l'honor, a la intimitat o a la pròpia imatge. En tot cas, però, tal com estableix la Llei orgànica 1/1982, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, aquests drets “no es poden considerar absolutament il·limitats”, atès que hi ha casos en què aquestes ingerències o intromissions no es poden considerar il·legítimes en virtut de raons d'interès públic que imposen una limitació dels drets individuals.

D'altra banda, la llibertat dels prestadors de serveis de comunicació audiovisual en la direcció editorial de la seva programació l'estableix l'apartat 1 de l'article 10 de la LGCA en els termes següents: “els prestadors del servei de comunicació audiovisual tenen el dret a fixar la direcció editorial mitjançant la selecció dels continguts i la determinació dels horaris”. En relació amb el programa *Més 324*, es tracta d'un espai de debat sobre l'actualitat informativa, que s'emet de dilluns a divendres, de les 22 a les 23.30 h, que compta amb la presència de persones de l'àmbit de l'economia, les ciències polítiques, el periodisme, etc., on es debat sobre temes d'actualitat, que conté entrevistes i que dona cabuda a la participació de les persones teleespectadores mitjançant les xarxes socials. Durant l'emissió d'aquest programa hi apareixen sobreimpresos els missatges generats per l'audiència, els quals tenen el seu encaix dins de les comunicacions audiovisuals d'acord amb l'article 4 de la LGCA i article 3 de la LCA com a manifestacions de la llibertat d'expressió.

Ara bé, l'apartat 3 del mateix article 10 de la LGCA estableix limitacions en l'emissió de continguts en determinar que “la llibertat de prestació del servei de comunicació audiovisual s'ha d'exercir d'acord amb les obligacions que, com a servei d'interès general, són inherents a la comunicació audiovisual i al que preveu la normativa en matèria audiovisual”. A aquest efecte, cal recordar que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) és el prestador del servei públic audiovisual de la Generalitat i el 3/24, que és la denominació comercial d'un dels seus programes (de televisió), té

assignada, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 26 de la LCA, el compliment de les missions i els principis del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat. Així mateix, cal tenir en compte que correspon al CAC, d'acord amb la lletra c de l'article 115 de la LCA, vetllar perquè els prestadors compleixin les missions de servei públic, concretament les que integren la CCMA.

En relació amb les missions esmentades més amunt, cal posar de manifest que l'apartat 1 de l'article 26 de la LCA assenyala que la missió principal del servei públic de comunicació audiovisual de la Generalitat de Catalunya és oferir als ciutadans de Catalunya un conjunt de continguts "orientats a la satisfacció de llurs necessitats democràtiques, socials, educatives i culturals, garantint de manera particular l'accés [...] a una oferta d'entreteniment de qualitat". A aquest efecte, "s'han d'emprar tots els llenguatges, els formats i els gèneres propis de la comunicació audiovisual que resultin més adequats en cada cas". D'altra banda, l'apartat 3 de l'article 26 esmentat indica com a missions específiques de servei públic: "la transmissió d'una informació veraç, objectiva i equilibrada, respectuosa amb el pluralisme polític, social [...]" (lletra b); i "la promoció activa de la convivència cívica, el desenvolupament plural i democràtic de la societat, el coneixement i el respecte a les diverses opcions i manifestacions polítiques, socials [...] presents al territori de Catalunya. En aquest context és necessari l'ús de tots els llenguatges, formats i discursos que dins el respecte i l'atenció a la diversitat i el pluralisme, permetin el diàleg, la comprensió i la cohesió entre les diverses opcions, i entre les diverses àrees del territori de Catalunya." (lletra g).

En desenvolupament i aplicació d'aquestes previsions, les disposicions preliminars del *Llibre d'estil* de la CCMA assenyalen que aquest document "[...] estableix el marc editorial, el marc lingüístic i les normes periodístiques i professionals dels diversos mitjans que la integren: televisió, ràdio, internet i altres plataformes [...]"

El *Llibre d'estil de la CCMA* està format per una *Guia editorial* i un *Manual d'ús* en què es desenvolupen les directrius de la *Guia editorial* amb la finalitat de constituir un marc a partir del qual es puguin resoldre qüestions deontològiques i relatives a l'emissió dels continguts.

Tot seguit es transcriuen els epígrafs més significatius de la *Guia editorial* i del *Manual d'ús* des de la perspectiva de la participació de les persones teleespectadores, de la responsabilitat editorial de la CCMA i de la relació amb l'audiència:

-1.1.2.6.1. Participació

La ciutadania té dret a participar en els nostres mitjans a través de les plataformes d'accés que posem a la seva disposició.

Demanem sempre el consentiment a les persones que participen en els nostres continguts i els expliquem l'ús que farem de la seva intervenció.

[...]

Si la participació comporta facilitar dades personals, en garantim la confidencialitat, en els termes legals establerts.

Quan la participació de l'audiència s'articula en forma d'enquesta o implica la resposta

a preguntes, ens comprometem a explicitar que els resultats no tenen cap valor demoscòpic i fem públic el nombre de persones que hi han participat.

-1.1.1.2.5. Responsabilitat editorial

*Rebutgem produir i difondre continguts que vulnerin la legislació vigent o que contradiguin els principis recollits en aquest **LLIBRE D'ESTIL**.*

Som responsables dels continguts que difonem a través dels nostres mitjans de comunicació, independentment que siguin de producció pròpia, adquirida o compartida.

No ens fem responsables de les opinions que formula l'audiència a través de les diverses plataformes de participació que posem a la seva disposició. Tot i això, evitem difondre continguts contraris a la convivència i el respecte, segons la legislació vigent.

-2.2.4.1.10. Comentaris en els mitjans interactius

Facilem als usuaris que opinin sobre els nostres continguts a través dels comentaris.

Presentem els nostres continguts de manera clarament diferenciada dels comentaris d'opinió quan es mostren en una mateixa pàgina.

-2.2.4.1.13. Moderació de la participació en els mitjans interactius

Moderem tots els espais de participació dels nostres mitjans interactius. Segons el cas, moderem les intervencions abans de publicar-les o després.

Informem clarament els usuaris de l'opció de moderació que apliquem en cada cas perquè sàpiguen si les seves intervencions es publicaran immediatament o si un moderador les supervisarà abans.

-2.2.4.1.14. Normes bàsiques de participació en els mitjans interactius

Cada programa, espai i servei dels nostres mitjans té unes condicions particulars de participació clares i visibles. Aquestes normes obliguen els usuaris a:

- respectar les opinions dels altres participants, encara que no les comparteixin;*
- cenyir les seves opinions als continguts o al tema de cada espai;*
- abstenir-se d'insultar o utilitzar un llenguatge discriminatori, ofensiu, sexista, racista, violent o xenòfob, i de promoure activitats il·legals [...]*

Segona. Anàlisi d'un missatge de participació d'una persona teleespectadora en el decurs d'una entrevista al senyor Ramon Espadaler, coordinador general d'Unió Democràtica de Catalunya.

En el decurs de l'entrevista al coordinador general d'Unió Democràtica de Catalunya, senyor Ramon Espadaler, l'Informe 38/2016, de l'Àrea de Continguts, identifica un total de 67 missatges diferents en relació amb els temes que s'hi aborden; a les 22.55 h apareix a la pantalla la piulada següent:

El poble català ha parlat ben clar pel que fa a UDC. Cal apuntar al cap, si no aquests polítics zombies no deixen de bellugar-se.

Pel que fa al contingut d'aquest missatge, aquest informe indica que “[...] es fa referència a una situació de ficció que pressuposa que per eliminar els personatges fantàstics coneguts com a *zombis* cal colpejar o disparar al cap. A partir d'aquesta metàfora, l'autor de la piulada:

- Qualifica, de manera indirecta, el senyor Ramon Espadaler com a “polític zombi”.
- Expressa una opinió contrària a l'activitat política del senyor Ramon Espadaler i el desig que cessi la seva activitat pública (que deixi de “bellugar-se”).
- Per aconseguir-ho, demana “apuntar al cap”, que es com en la ficció s'aconsegueix que els zombis desapareguin.

Així, doncs, la piulada analitzada proposa, a partir d'una metàfora que fa servir elements de literatura fantàstica, la fi de l'activitat política del senyor Ramon Espadaler i, per extensió, la d'UDC. La concreció d'aquesta metàfora fa servir elements que es poden entendre com a agressius i, per tant, contraris a la promoció de la convivència i el respecte [...]

En primer lloc, cal assenyalar que la jurisprudència ha precisat que quan s'exercita la llibertat d'expressió, els límits permissibles de la crítica són més amplis si aquesta crítica es refereix a persones que, pel fet de dedicar-se a activitats públiques o estar implicades en assumptes de rellevància pública, estan exposades a un control rigorós de les seves activitats i manifestacions, més que no pas si es tractés de simples particulars sense projecció pública, perquè, en un sistema inspirat en els valors democràtics, la subjecció a aquesta crítica és inseparable de tot càrrec de rellevància pública. En aquest sentit, la Sentència del Tribunal Suprem de 16 d'octubre de 2008 determina que tant la llibertat d'expressió com la d'informació “[...] gozan de especial relevancia constitucional cuando se ejercitan en conexión con asuntos que son de interés general por las materias a que se refieren o por las personas que en ellas intervienen y contribuyen, en consecuencia, a la formación de la opinión pública [...] en cuanto sus titulares son personas públicas, ejercen funciones públicas o resultan implicadas en asuntos de relevancia pública, obligadas por ello a soportar un cierto riesgo de que sus derechos subjetivos de la personalidad resulten afectados por opiniones o informaciones de interés general, pues así lo requieren el pluralismo político, la tolerancia y el espíritu de apertura, sin los cuales no existe sociedad democrática (SSTC 107/88 y 174/2006)”.

Per tant, davant el fet si la llibertat d'expressió ha de protegir la difusió d'aquelles idees que “resultan repulsivas desde el punto de vista de la dignidad humana constitucionalmente garantizada” o “deleznable” des del punt de vista dels “valores que fundamentan nuestra Constitución” (STC 235/2007, de 7 de novembre), cal incidir que la llibertat d'expressió estén la seva cobertura fins a l'anomenat *discurs ofensiu o impopular*, és a dir, aquelles idees que no només són “favorablemente recibidas o consideradas como inofensivas o indiferentes, sino también aquellas otras que chocan, ofenden o inquietan al Estado o una fracción cualquiera de su población, pues así lo exige el pluralismo, la tolerancia y la apertura propios de una sociedad democrática” (per totes, SSTEDH cas Handyside, Lingen i Günduz).

En aquest aspecte, les expressions incloses en aquest missatge dins del context de la dialèctica de disputa política en què es produeixen i de la seva eventual potencialitat

persuasiva sobre els teleespectadors al marge de la voluntat de l'emissor, atès que es concreten mitjançant el recurs retòric de la metàfora, i que l'informe de continguts descriu com: "[...] una situació de ficció que, mitjançant una metàfora, pressuposa que per eliminar els personatges fantàstics coneguts com a zombis, cal colpejar o disparar al cap" i que "[...] fa servir elements de la literatura fantàstica" per proposar "[...] la fi de l'activitat política del senyor Ramon Espadaler i, per extensió, d'UDC", aquests elements fan que d'aquestes expressions, amb independència del seu bon gust o de cap altra adjectivació, difícilment se'n pugui desprendre cap mena de veracitat o realitat més enllà del marc d'exageració on s'incardinen. Això no obstant, com també assenyala el mateix informe de continguts "[...] la concreció d'aquesta metàfora fa servir elements que es poden entendre com a agressius i, per tant, contraris a la promoció de la convivència i el respecte". Així, doncs, cal incidir en el fet que, davant d'aquesta conjuntura es manifesta la necessitat d'augmentar l'exigència i l'eficàcia per part dels responsables editorials de la CCMA en el filtratge dels missatges generats per l'audiència que mitjançant les xarxes socials apareixen sobreimpressos a la pantalla.

Tercera. Anàlisi dels missatges de participació d'una persona teleespectadora en el decurs d'una entrevista al senyor Manuel Cruz, diputat al Congrés dels Diputats pel Partit dels Socialistes de Catalunya.

L'Informe 39/2016 de l'Àrea de Continguts identifica que durant l'entrevista al diputat al Congrés dels Diputats, senyor Manuel Cruz es produeixen un total de 24 piulades de teleespectadors sobreimpresses en pantalla, i les classifica de la manera següent:

- 19 piulades relatives a opinions sobre posicionaments polítics de partits o de persones i/o preses de posició de les persones teleespectadores.
- 3 piulades relatives a opinions sobre la presència mediàtica del PSC a TV3.
- 2 piulades al·lusives a les característiques físiques de la vicepresidenta del Govern espanyol, senyora Soraya Sáez de Santamaría.

Per tant, com remarca l'informe de continguts, "[...] 22 de les 24 piulades sobreimpresses en pantalla expressen opinions polítiques i/o preses de posició política de les persones teleespectadores, i 2 piulades –d'un mateix teleespectador– fan al·lusions a característiques físiques de la vicepresidenta del Govern espanyol:

#Mes324 Els unionistes amics íntims d Rajoy [Alberto Primo d Ribera] tindrien que dir-li q aconselli prendre vitamines a "la mini" de Santamaría !!

#Mes324 La Sra. de SANTAMARIA es tant mini que x menjar sopa no l'hi cal cap cullera. La seva voca queda a l'alçada del plat, just al bigoti ... [...]"

I continua exposant "[...] En totes dues piulades, la referència a la vicepresidenta fa befa de la seva alçada física, sense que es transmeti cap altra opinió o contingut relacionat amb el rol polític que desenvolupa.

Es tracta, però, d'una al·lusió a un personatge públic i que no afecta aspectes de la persona que puguin ser socialment sensibles, com ara la malaltia o la discapacitat. [...]"

En aquest context, cal exposar que la befa constitueix una de les vies més freqüents d'expressar mitjançant la burla i la ironia crítiques socials o polítiques que, com a element de participació i control públic, resulten imprescindibles en tot sistema democràtic, i coadjuven a la formació i l'existència d'una institució política fonamental, que és l'opinió pública lliure, indissolublement lligada amb el pluralisme polític, com a valor fonamental i

requisit del funcionament de l'Estat democràtic (així es desprèn, entre d'altres, de les SSTC 12/1982, de 31 de març, i 23/2010, de 27 d'abril).

I és que, efectivament, com ha assenyalat el Tribunal Suprem (per totes, per citar les més recents, a les sentències de 29 de desembre de 2010; 20 de juliol de 2011, i 17 de desembre de 2012) “[...] el tratamiento humorístico o sarcástico de los acontecimientos que interesan a la sociedad constituye una forma de comunicación y crítica de los mismos que está ligada al ejercicio de la libertad de expresión, como forma de comunicación de ideas u opiniones e incluso a la libertad de información, en la medida en que el tratamiento humorístico puede constituir una forma de transmitir el conocimiento de determinados acontecimientos buscando la atención sobre aspectos de ser susceptibles de ser destacados mediante la ironía, el sarcasmo o la burla [...]”.

En aquest sentit, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) ha definit aquest tipus de continguts com una forma de “ [...] crítica social que amb un contingut inherent d'exageració i distorsió de la realitat persegueix, naturalment, la provocació i la agitació” (SSTEDH Vereinigung Bildender Künstler c. Àustria, de 25 gener de 2007, i Alves da Silva c. Portugal, de 20 d'octubre de 2009). Així doncs, la sàtira –especialment, la sàtira política–és expressió de les manifestacions creatives de l'ésser humà, amb la finalitat de ser un instrument de denúncia i crítica social, i com a tal, és una manifestació més de la llibertat d'expressió.

En tot cas, resulta evident que també la sàtira resta subjecte a límits, i en aquest sentit, ja el TS a la Sentència de 14 d'abril de 2000 va assenyalar que “[...] por consustancial que sean al género satírico tanto la ridiculización del personaje y el tono jocoso o burlón como la brevedad y rotundidad del mensaje, dicho género no puede quedar por completo al margen de la protección que merezca el honor del personaje objeto de burla o, dicho de otra forma, el acudir a ese género no borra ni elimina los límites que impone la protección del derecho fundamental al honor, a la intimidad personal y familiar y a la propia imagen [...]”. D'altra banda, el Tribunal Constitucional aprecia que es produeix una intromissió il·legítima mitjançant un text, una historieta o un còmic quan l'anomenat *animus iocandi* (intenció de fer broma) s'utilitza “[...] precisamente como instrumento de escarnio [...]” (STC 176/1995, d'11 de desembre). En definitiva, perquè es produeixi una restricció al dret a la llibertat d'expressió, no n'hi ha prou amb la mera crítica o burla, sinó que cal que es produeixi una desqualificació injuriosa.

També, cal tenir en compte la Sentència del Tribunal Suprem de 9 de febrer de 2012, que, tot reproduint, parcialment, la que és doctrina reiterada del Tribunal Constitucional, assenyala el següent: “[...] la STC de 25/10/1999, señala que: es doctrina de este Tribunal que los denominados “personajes públicos”, y en esa categoría deben incluirse, desde luego, las autoridades públicas, deben soportar, en su condición de tales, el que sus palabras y hechos se vean sometidos al escrutinio de la opinión pública y, en consecuencia, a que no sólo se divulgue información sobre lo que digan o hagan en el ejercicio de sus funciones sino, incluso, sobre lo que digan o hagan al margen de las mismas [...]. Los medios de comunicación social, como ha indicado en tantas ocasiones el Tribunal Europeo de Derechos Humanos, cumplen así una función vital para todo Estado democrático, que no es sino la crítica de quienes tienen atribuida la función de representar a los ciudadanos. El personaje público deberá tolerar, en consecuencia, las críticas dirigidas a su labor como tal, incluso cuando éstas puedan ser especialmente molestas o hirientes, sin que pueda esgrimir frente a esa información género alguno de

inmunidad o privilegio [...] (SSTC 104/86, 85/92, 19/96, 240/1997, 1/1998 i les SSTEDH cas *Sunday Times*, 26 d'abril de 1979; cas *Lingens*, de 8 de juliol de 1986; cas *Schwabe*, de 28 d'agost de 1992; *Praeger y Oberschlick*, 26 d'abril de 1995; cas *Tolstoy Miloslavski*, de 13 de juliol de 1995; cas *Worm*, de 29 d'agost de 1997; i cas *Fressoz Roire*, de 21 de juny de 1999) [...].

Cal afegir, en un sentit molt similar, la Sentència 96/2014, de 5 de maig, del Jutjat de Primera Instància núm. 22 de Barcelona, que afirma que “[...] los personajes públicos o dedicados a actividades que persiguen notoriedad pública aceptan voluntariamente el riesgo de que sus derechos subjetivos de personalidad resulten afectados por críticas, opiniones o revelaciones adversas [...]”; i també la interlocutòria del Jutjat Central d'Instrucció número 3 de l'Audiència Nacional, de 19 d'agost de 2014 que indica “[...] aunque la crítica afecte a la persona misma, porque la invectiva política a menudo incide en la esfera de lo personal, debiendo aceptarse esos ataques como azares de la política y del libre debate de ideas (TEDH *Lopes Gomes da Silva contra Portugal*, de 26 de juny 2000, que había sido tildado de grotesco, bufón y basto)”.

En definitiva, com es desprèn de les sentències transcrits parcialment, la ponderació entre tots dos drets ha de prendre en consideració que el contingut que es difongui tingui, efectivament, rellevància pública o interès general o es projecti sobre persones que exerceixin un càrrec públic o una professió de notorietat o projecció pública. En tots aquests supòsits és clara la prevalença del dret a la llibertat d'expressió davant la possible afectació del dret a l'honor de la persona afectada.

Resulta oportú, a aquests efectes, fer menció de la sentència del TEDH, de 14 de juny de 2013, *Eon c. França*, en què el TEDH va condemnar l'Estat francès per sancionar “per ofenses al President de la República”, a un ciutadà que portava una pancarta on es llegia *casse toi pov'con* [fot el camp, pobre imbècil], dirigida al que aleshores n'era el president, Nicolàs Sarkozy, en un acte públic l'any 2008. En aquesta sentència la Cort conclou que aquesta expressió “no atempta contra la vida privada o l'honor del President, i no constitueix un atac personal gratuït contra la seva persona”, ja que es tracta d'una manifestació constitutiva de “sàtira política” emparada en la “llibertat d'expressió”. En el mateix sentit, també, el TEDH, mitjançant la sentència de 22 de setembre de 2015 (cas *Koutsoliontos i Pantazis c. Grècia*) jutjava l'actuació dels tribunals hel·lènics, que van condemnar per difamació i vulneració del dret a l'honor, tant a l'editor del diari local *Proinos Logos*, com al signant d'un article publicat en aquest mitjà, en què es criticava la gestió pública d'un antic alcalde de la ciutat de Iōánnina i la d'un regidor de l'actual equip municipal de la manera següent: “[...] La demencia senil que caracteriza su actitud y comportamiento político [...]” i “[...] El Alzheimer caracteriza sus posiciones, le impide recordar su reciente posición [...]”. La Cort va considerar que s'havia produït una vulneració del dret a la llibertat d'expressió, i remarcava, a més: “[...] que en la invectiva política a menudo se derrama a nivel personal: estos son los peligros de la política y el debate libre de ideas, garantes de una sociedad democrática.”

Finalment, un cop valorat el contingut dels missatges en el seu conjunt, en la mesura que conjuguen la crítica en clau de befa a dos subjectes polítics, com és mostrar un punt de vista antagònic vers:

1. al posicionament de formacions polítiques sobre la vertebració de l'Estat i del seu eventual suport al Govern, mitjançant un joc de paraules entre dos significats personatges polítics (un, de referència actual, Albert Rivera i l'altre, d'època anterior, Primo de Rivera) que tenen cognoms homònims,

2. a la gestió del Govern de l'Estat, mitjançant les característiques físiques de la seva vicepresidenta.

D'acord amb la concepció pragmàtica del llenguatge adaptada a las concepcions socials en què es produeixen, en cap cas es poden reputar com a vexatòries, en consideració, tant a l'escassa intensitat ofensiva com a la rellevància pública de la persona a qui va adreçades.

Això no obstant, cal advertir la inadequació que suposa la presència de dos missatges d'aquestes característiques que, tot i que estan emparats per la llibertat d'expressió, es produeixen en un espai sobre actualitat informativa.»

Per tot el que s'ha exposat, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per unanimitat, el següent

ACORD

1. Constatar la necessitat que el prestador de serveis de comunicació audiovisual Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, SA revisi a fons tant els sistemes com els protocols de filtratge dels missatges que mitjançant les xarxes socials es van sobreimpressionant a la pantalla de televisió.
2. Requerir a la CCMA que comuniqui al CAC en el termini màxim de tres mesos les mesures que hagi endegat per tal d'aconseguir que, sense perjudici del foment de la participació de l'audiència, aquesta sigui objecte d'una moderació i filtratge que eviti la difusió de comentaris contraris a la convivència i el respecte i que garanteixi una protecció suficient dels drets de terceres persones i el compliment del que estableix el Llibre d'Estil de la CCMA.
3. Notificar aquest Acord al prestador de serveis de comunicació audiovisual Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, SA.
4. Notificar aquest Acord al senyor Ramon Espadaler, secretari general d'UDC.

Barcelona, 13 de desembre de 2016

Roger Loppacher i Crehuet
President

Daniel Sirera Bellés
Conseller secretari